

Chương 407: Suy Nghĩ Của Harriet

(Số từ: 3696)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:56 PM 07/05/2023

—Cung điện mùa đông.

"Cảm giác thế nào khi có sự hỗ trợ của hai anh hùng?"

"Tôi bắt đầu cảm thấy hơi phấn khích, nhưng tôi không thực sự muốn phản ứng với điều đó."

Charlotte gắt gỏng trả lời câu hỏi của Bertus.

"Nếu Ellen Artorius trở thành hiệp sĩ hộ vệ của em và em mù quáng chấp nhận đính hôn với Reinhardt, ai biết được điều gì có thể xảy ra?"

Charlotte nheo mắt trước lời giễu cợt ác ý của Bertus.

"Tôi không muốn được nhớ đến như một Công chúa bị chính hiệp sĩ của mình ám sát."

Bertus trông khá bối rối trước câu trả lời thờ ơ của Charlotte.

"Em có thực sự nghĩ rằng Ellen sẽ làm điều đó?"

"Tôi không biết liệu cô ấy có làm thế không, nhưng Reinhardt chắc chắn sẽ bực bội với tôi vì điều đó. Tôi thậm chí còn ghét điều đó hơn."

Charlotte đã nói một cách trung thực, nói rằng cô ấy thà bị giết bởi một Ellen ghen tuông còn hơn là bị Reinhardt ghét bỏ. Bertus không khỏi ngẩn ra.

Cô chưa bao giờ là người để lộ cảm xúc của mình một cách trung thực như vậy.

Nhưng sau khi chấp nhận thất bại, Charlotte đã trở nên thẳng thắn quá mức về nhiều mặt.

"Cho nên, anh không bận rộn gì không có việc gì liên mời em gái cùng cha khác mẹ, người mà anh đặc biệt không thích, đến cung của anh làm gì?"

Chuyến thăm này là do Bertus bảo Charlotte đến Cung điện Mùa đông.

Charlotte không có lựa chọn nào khác ngoài việc đến vì Bertus đã yêu cầu cô ấy đến.

Mặc dù cơ sở hỗ trợ của cô ấy giờ đã được đảm bảo, miễn là Bertus biết về sự hợp nhất giữa linh hồn của Charlotte và linh hồn của Ma vương, cô ấy sẽ luôn bị treo cổ.

"Vậy, nghiên cứu của em về ma thuật [Thao túng Linh hồn] có tiến triển gì không?"

Lúc đó, vẻ mặt của Charlotte đanh lại.

"Anh biết mà vẫn hỏi à?"

".....Tôi biết em nghĩ rất ít về tôi, nhưng lần này tôi thực sự không biết. Tôi chỉ biết rằng bằng cách nào đó em đã có được một cuốn ma đạo thư về

ma thuật [Thao túng Linh hồn] và em đang cố gắng làm điều gì đó với nó."

Charlotte không thể hiểu được lời tuyên bố của Bertus về sự thiếu hiểu biết. Cô ấy đã cố gắng giữ bí mật, nhưng Bertus đã chơi với thông tin như thể anh ấy có mọi thứ trong tầm tay.

Sẽ ngạc nhiên hơn nếu Bertus không biết về thông tin liên quan đến mê cung dưới lòng đất của Lâu đài Ma vương.

Bertus không biết những gì anh ấy cần biết.

Điều đó có nghĩa là thông tin đã bị chặn ở giữa.

"Có thể nào là Tana không?"

Tana phải giữ thái độ trung lập, nhưng tại một số thời điểm, cô ấy đã khéo léo đứng về phía Charlotte.

Saviolin Tana có thể đã cố gắng ngăn thông tin về phương sách cuối cùng của Charlotte, ma thuật [Thao túng linh hồn], đến tai Bertus.

Kết quả là Bertus đã biết về ma thuật [Thao túng Linh hồn], nhưng rõ ràng là anh ta không biết rằng nguồn gốc của nó là mê cung dưới lòng đất của Lâu đài Ma vương.

Tất nhiên, Bertus cũng có thể biết về mê cung dưới lòng đất của Lâu đài Ma vương.

Tuy nhiên, nếu bằng cách nào đó họ che giấu được thông tin về việc Charlotte, Tana và

Reinhardt hướng đến Lâu đài Ma vương, thì cuốn ma đạo thư về ma thuật [Thao túng Linh hồn] và thông tin về mê cung dưới lòng đất sẽ không được kết nối với nhau.

Bertus rất có thể đã biết về ma thuật [Thao túng linh hồn] và mê cung dưới lòng đất như hai phần thông tin riêng biệt.

Nếu thông tin bị chặn thành công, thì chỉ có ba người biết về mê cung dưới lòng đất của Lâu đài Quỷ.

Saviolin Turner, bản thân Charlotte và Reinhardt.

Các pháp sư đã tiến hành nghiên cứu [Thao túng linh hồn] không biết họ lấy cuốn ma đạo thư ở đâu. Vì vậy, thông tin về [Thao túng linh hồn] có thể bị rò rỉ, nhưng nguồn của nó thì không.

Kết quả của nghiên cứu [Thao túng linh hồn] cũng như vậy.

"Tôi phải sống như thế này."

Charlotte đã biết về kết quả cách đây không lâu.

Bertus nhú mày trước những lời điềm tĩnh của Charlotte. Đánh giá theo phản ứng của anh ấy, có vẻ như anh ấy đang nghe điều này lần đầu tiên.

"Anh không có vẻ quá thất vọng về nó chứ?"

Thật vậy, Charlotte đã thờ ơ khi nghe nói rằng tình trạng của cô ấy không thể chữa khỏi bằng ma thuật [Thao túng linh hồn].

Chà, hóa ra là thế này.

Đó là suy nghĩ duy nhất của cô.

Về mặt Bertus đánh lại.

"Em, có thể em không tin, nhưng tôi thực sự sợ phải giết em. Trước đây, tôi chỉ cần biến Reinhardt thành kẻ thù, nhưng bây giờ tôi phải biến cả Ellen Artorius thành kẻ thù. Dù thế nào đi chăng nữa Tôi giết em là hợp lý, và ngay cả khi tất cả mọi người trên lục địa đồng ý. Cả hai đều cứng đầu. Theo ý kiến của tôi, Ellen Artorius ngang hàng với Reinhardt, nếu không muốn nói là điên hơn, chỉ là kém nổi bật hơn. Tất nhiên, tôi có thể xử lý cả hai. Nhưng sau khi tôi giết em và sau đó giết hai Anh hùng được coi là niềm hy vọng của nhân loại thì sao? Sau đó, tôi sẽ phải cầu nguyện rằng mọi người sẽ treo cổ tôi mà không đau đớn."

Bertus càu nhàu với vẻ mặt thực sự khó chịu và hoang mang.

"Thấy tình hình của tôi đã trở nên như thế nào, tôi muốn cảm ơn Ma vương vì đã đặt em vào một tình thế khó khăn như vậy."

Charlotte che miệng cười khi tưởng tượng những khó khăn mà Bertus sẽ phải đối mặt sau khi cô qua đời.

Bertus lườm Charlotte với vẻ mặt đen tối, khoanh tay.

"Nghe này, em gái, đừng như em quá vô tư về cái chết. Hãy nghĩ về tình huống của tôi. Tôi phải lựa chọn giữa việc giết em để ngăn cựu Ma vương Valier hồi sinh nữa chừng và tự đặt mình vào thế nguy hiểm, hoặc để cựu Ma vương hồi sinh và đầu tư sức mạnh của lục địa để chiến đấu một cách hợp pháp trong trận chiến khuất phục Ma vương mà không có Ragan Artorius. Và trên hết, vấn đề Ma vương hiện tại vẫn còn. Ngay cả khi tôi sống sót về mặt thể chất, sự căng thẳng sẽ giết chết tôi. Chắc chắn rồi."

Những lời của Bertus, mặc dù hơi phóng đại, nhưng không nhất thiết là sai.

Nếu giết Charlotte bây giờ, anh ta sẽ phải chết.

Nếu anh ta đợi cho đến khi Ma vương hoàn toàn thống trị cơ thể của Charlotte, một sự kiện lớn sẽ xảy ra trong đó họ sẽ phải khuất phục Ma vương đã hồi sinh. Mặc dù Bertus sẽ có lý do chính đáng cho hành động của mình, nhưng những hy sinh to lớn sẽ được thực hiện.

Ellen đã trở thành hiệp sĩ của cô ấy, và Reinhardt trân trọng cô ấy.

Vì hai sự thật này, giá trị cuộc sống của cô đã trở nên quá nặng nề.

Nặng, rồi nhẹ, rồi lại nặng.

Charlotte thấy sự thay đổi khá thú vị.

Mối quan tâm của Bertus chắc chắn là hợp lệ.

"Chà, tôi không chắc, và tôi không biết liệu anh có tin không, nhưng... bằng cách nào đó, tôi cảm thấy điều đó sẽ không xảy ra."

"...Trên cơ sở nào?"

Reinhardt đã nói với Charlotte vô số lần.

Với [Thần Ngôn], [sức mạnh siêu nhiên] có một không hai trên thế giới.

Sẽ không có gì xảy ra.

Charlotte sẽ ổn thôi.

Sẽ không có gì xảy ra.

Giữa nhiều lời thì thầm dường như mang lại sự bình yên cho trái tim cô chỉ bằng cách lắng nghe, Charlotte vô thức chắc chắn.

Rằng bản thân sẽ ổn thôi.

Ngay cả khi sức mạnh này ăn mòn cô ấy, nó sẽ không lấy đi ý chí của cô ấy, vì vậy có lẽ bây giờ nó hoàn toàn ổn.

Anh đã nói với cô điều đó.

Charlotte tin tưởng Reinhardt.

Cô tin tưởng vào nhiều lời thì thầm của [Thần Ngôn] mà Reinhardt đã dành cho cô, vì vậy cô tin vào những thay đổi trong cơ thể và tâm hồn mình.

"Chắc chắn rồi, tôi sẽ ổn thôi."

"Không, dựa vào cái gì?"

Charlotte nhìn Bertus và cười toe toét.

*Swish

"!"

Tóc của Charlotte chuyển sang màu đen tuyền, và cô ấy biến thành một ác quỷ với con người màu đen trong đôi mắt đỏ như máu, bị xé toạc theo chiều dọc.

Khuôn mặt của Bertus trở nên tái nhợt khi anh ta nhìn vào hình dáng đáng sợ, không thể nhầm lẫn đó là một con quỷ hay ác quỷ, với mái tóc đen nhánh phấp phới trong không khí.

"Nhìn đi."

Một giọng nói kỳ lạ, kỳ quái vang lên, và khi Charlotte ra hiệu, hàng chục ngọn giáo đen xuất hiện trong không trung.

Những ngọn giáo nhắm vào Bertus, nhưng chúng vẫn cố định trong không trung mà không có bất kỳ chuyển động nào.

"Tôi sẽ không giết anh, kể cả trong tình trạng này."

"Không, em. Cái quái gì vậy...?"

"Bản thân điều này không đủ bằng chứng sao?"

Charlotte đã trở thành một với Ma vương.

Chính xác hơn, cô ấy đã có thể kiểm soát hoàn toàn một phần sức mạnh của Ma Vương.

Đây là món quà của Reinhardt.

Cuộc sống đáng lẽ đã mất đi nếu không có Reinhardt đã trao cho cô món quà bổ sung là sức mạnh của Ma vương.

[Thao túng linh hồn] không thể là một giải pháp thay thế.

"Thay vào đó, tại sao tôi phải từ bỏ điều này?"

Tuy nhiên, bây giờ tình hình đã đến mức này, điều duy nhất Charlotte có thể tin tưởng là sức mạnh này.

"Nếu em muốn làm tôi sợ, thì em đã thành công quá đủ rồi, em gái."

Như thể không phủ nhận rằng mình đang sợ hãi, Bertus chậm rãi gật đầu.

Theo lời anh ta, mái tóc bông bênh của Charlotte đã trở lại đúng vị trí, mái tóc và con người của cô ấy trở lại trạng thái ban đầu.

"Không phải ngày nào tôi cũng thấy anh sợ hãi. Tôi nên cảm ơn Ma vương."

"Em có thể bỏ nó đi với những trò đùa chết tiệt này?"

Phải có một trái tim mạnh mẽ để thừa nhận rằng anh ấy đã sợ hãi. Nếu một người hoàn toàn bình thường đột nhiên biến thành quỷ và cố giết họ, phản ứng phổ biến hơn là ngất xỉu.

Đối với Bertus, Charlotte chắc chắn dường như đang kiểm soát sức mạnh của Ma vương hơn là bị nó chi phối. Tất nhiên, anh không thể chắc chắn liệu trạng thái đó có ổn như Charlotte đã nói hay không, nhưng anh không thể phủ nhận rằng hiện tại nó đã ổn định.

Tất nhiên, đó là một sức mạnh không thể bộc lộ ra bên ngoài. Ngay cả những người không biết chi tiết cũng sẽ đồng ý rằng đó là một cảnh tượng cực kỳ khó chịu và đáng ngại khi Charlotte bộc lộ sức mạnh thực sự của mình.

Đó là một con át chủ bài ẩn giấu và là phương sách cuối cùng.

Charlotte chỉ đơn giản là có một thứ như vậy.

Mặc dù sức mạnh này rất mạnh, nhưng nó không thể tồn tại khi phải đối đầu với vô số hiệp sĩ của Đế chế và các Anh hùng của lục địa. Đó là lý do tại sao sức mạnh, thứ có thể di chuyển vô số thế lực chỉ bằng một lời nói, cũng thật đáng sợ.

"Tại sao anh lại đưa ra điều đó? Có vẻ như anh không cố gắng moi thông tin từ tôi."

Trước câu hỏi của Charlotte, Bertus khoanh tay và nhìn cô chăm chú.

"Tất nhiên, tôi tò mò về nguồn gốc. Em lấy cuốn sách ma đạo thư về các nguyên tắc xử lý linh hồn

ở đâu thế? Có phải em đã tạo ra một số mối liên hệ bí mật nào đó không?"

"À, đó là điều anh đang thắc mắc sao?"

Bertus dường như biết về mê cung nhưng không biết rằng cô ấy đã từng đến Lâu đài Ma vương. Cô ấy nghĩ rằng mình có thể nói cho anh ta biết nguồn gốc, nhưng Charlotte tin rằng chỉ có cô ấy, người sở hữu linh hồn của Ma vương, mới có thể vượt qua mê cung.

"Tại sao, em có nghĩ rằng có một cái gì đó nhiều hơn?"

"Hỏi tôi như vậy để làm gì?"

Cả Bertus và Charlotte đều không phải là pháp sư. Họ biết rằng một cuốn ma đạo thư quý hiếm có giá trị to lớn. Họ không phải là thương nhân sẽ chuyển đổi giá trị của nó thành tiền; thay vào đó, họ tìm cách cung cấp ma thuật cho quân đội để nâng cao sức mạnh của họ.

Ma thuật mạnh mẽ chính là sức mạnh. Cho dù Ma thuật nguy hiểm đến mức nào hay sự cảm đoán nguy hiểm đến mức nào, không có gì gọi là quá nhiều quyền lực đối với kẻ mạnh.

Không thành vấn đề nếu cô ấy nói với Bertus nguồn gốc. Rốt cuộc, chỉ có cô ấy có thể vào đó.

Nhưng không có lý do gì để cung cấp cho anh ta thông tin.

Charlotte không thể trở thành Hoàng đế, nhưng cô ấy có thể thiết lập mối quan hệ hợp tác với Bertus. Những thứ trong lòng đất của Lâu đài Ma vương sẽ trở thành tài sản của Charlotte.

Cô mắc nợ Ellen và Reinhardt, những người đã liều mạng vì cô.

Nếu Bertus có thể tự mình tìm ra cách sử dụng cô ấy, một ngày nào đó, cô ấy có thể đổi mặt với cả hai mà không có bất kỳ nghĩa vụ nào.

"Được. Vậy tôi sẽ mang thêm cho anh vài tập nữa."

"Chúng ta làm một thỏa thuận nhé?"

"Càng có bí mật, ta càng phải cẩn thận."

Charlotte nói rằng cô ấy sẽ chỉ mang theo một ít, nhưng cô ấy dự định cung cấp một số lượng đáng kể các cuốn ma đạo thư.

Ngay cả khi anh ấy phát hiện ra cô ấy đã đến Darkland, và sau đó nhận ra rằng cô ấy đã phát hiện ra nó ở dưới lòng đất của Lâu đài Ma vương, thì điều đó cũng không thành vấn đề.

Chỉ có cô ấy có thể vào đó.

"Ừm..."

"..."

Ngay khi Harriet nhìn thấy Reinhardt, cô do dự và đi ngang qua anh ta.

Cô ấy không biết phải nói gì, vì vậy cô ấy đã tránh mặt Reinhardt gần đây.

Harriet đã thấy Ellen và Reinhardt nói chuyện bình thường như trước đây. Cô cũng đã chứng kiến cuộc cãi vã kỳ lạ giữa Charlotte và Ellen, người đã trở thành hiệp sĩ hộ vệ. Sau đó, cô nhìn thấy ba người họ đi cùng nhau.

Harriet không biết phải làm gì và làm như thế nào. Khi Reinhardt tuyên bố đính hôn, Harriet cảm thấy như thể đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Cô không thể tập trung vào việc học hay nghiên cứu của mình.

Cô không thể bảo anh đừng tiến hành lễ đính hôn vì đó là quyết định được đưa ra để bảo vệ mạng sống của Charlotte.

Vì vậy, Harriet chỉ biết đứng nhìn và tự hỏi liệu mình có phải trôi xa nhau như thế này không.

Khi cô ấy tiếp tục theo dõi, ngay khi cô ấy nghĩ rằng mình sẽ phải giữ khoảng cách như thế này, thì Ellen đã trở thành hiệp sĩ của Charlotte, và lễ đính hôn biến mất như thể đó là một lời nói dối.

Đó là điều cô không thể làm được.

Điều đó chỉ có thể xảy ra với Ellen Artorius, em gái của Ragan Artorius và là chủ sở hữu của Lament.

Bởi vì Ellen có một biểu tượng thậm chí còn mạnh hơn Reinhardt, cô ấy có thể đảm bảo an toàn cho Charlotte bằng cách trở thành hiệp sĩ của cô ấy.

Ellen đã làm những gì anh ta không thể, và vì thế, Reinhardt không cần phải đánh hôn hay gì cả.

Harriet nghĩ mình nên vui vì điều đó.

Nhưng Harriet không vui chút nào.

Vì vậy, ngay cả khi thấy Reinhardt lại thân thiết với Ellen như trước, Harriet cũng không thể vui về điều đó.

Cô biết rằng nếu mình đến gần anh và nói chuyện với anh một cách tình cờ, anh sẽ đối xử với cô như trước.

Nhưng.

Cuối cùng, điều đó là không đủ.

Reinhardt luôn cảm thấy hơi tiếc cho cô ấy.

Cảm thấy có lỗi.

Và lại thấy tiếc.

Đó là tất cả những gì đã xảy ra.

Anh không thể đi xa hơn nữa.

Harriet đã luôn nghĩ rằng mình sẽ theo đuổi Ellen.

Nhưng cô ấy đã nhầm.

Cô ấy luôn là người cuối cùng.

Để khôi phục lại mối quan hệ, để khiến anh ấy chú ý đến mình.

Đôi khi Charlotte đến trước.

Đôi khi Ellen đến trước.

Và đôi khi Olivia đến trước.

Nhưng cô ấy luôn ở bên cạnh.

Nếu Harriet từ những ngày kiêu ngạo của cô ấy ở đây, cô ấy sẽ vô cùng tức giận và giận dữ. Cô ấy sẽ nghĩ rằng mình không đáng bị đối xử như vậy và buồn bã về điều đó.

Nhưng Harriet, người đã vượt qua sự kiêu ngạo của mình, quyết định đối xử bình thường với mọi người và sống theo cách đó.

Từng chút một, Harriet đang tự hủy hoại chính mình.

Cô tự nhủ chỉ mong ít thế là đủ. Rằng anh đã dành nhiều sự quan tâm cho cô, rằng thế là đủ. Thế là đủ. Rằng nếu nó nhiều như vậy, cô ấy nên biết ơn. Trước khi cô biết điều đó.

Cô phải đối mặt với lòng tự trọng của mình, thứ đã đi từ khiêm tốn đến vực thẳm.

Anh không nắm tay cô cũng không sao.

Anh không ôm cô cũng không sao.

Harriet cảm thấy hài lòng cam chịu khi chỉ cần có anh bên cạnh, nghĩ rằng thế là đủ.

Điều này đã sai.

Hài lòng với một người không thích mình chăm sóc cho cô ấy vì cảm giác tội lỗi.

Nó chỉ là đau khổ.

Nếu trái tim của cô ấy cuối cùng sẽ bị đánh bại thảm hại, cô ấy không nên từ bỏ nó sao?

"Harriet, cậu không sao chứ?"

"Hả? Ồ... Vâng."

Harriet gạt đầu trước những lời lo lắng của Adelia. Nếu cô ấy không thể đáp lại tình cảm của mình, cô ấy nên từ bỏ chúng.

Reinhardt đã leo quá cao so với trước đó. Có lẽ anh đã trở thành một người mà cô thậm chí không thể ngưỡng mộ.

Hạt giống gieo vào lòng cô đã nở thành một bông hoa.

Nhưng như bông hoa héo úa không kết trái.

Harriet ước rằng chỉ có cảm xúc của mình sẽ khô héo.

Harriet cảm thấy như đất nơi bông hoa bén rễ cũng đang khô héo theo.

Harriet rời Temple và đi đến Cung điện Hoàng gia.

Khi cô ấy rời đi, cô ấy đã đưa ra một giải pháp.

Để nó biến mất.

Chậm rãi.

Một khi không còn đau và cảm giác đau đớn biến mất, họ có thể trở lại làm bạn bình thường.

Harriet nghĩ Reinhardt cũng muốn điều đó.

Giống như Liana cảm thấy thoải mái với Reinhardt vì cô ấy không thích anh ta, Harriet hy vọng cũng cảm thấy như vậy.

Sau một thời gian rất dài, họ sẽ nói về nó.

Về việc Harriet đã từng yêu Reinhardt như thế nào.

Rất nhiều.

Em đã yêu anh rất nhiều.

"..."

Khi Harriet bước ra đường, cuối cùng cô đã bật khóc giữa chừng.

"Tội tệ... Tội tệ... Thật là tội tệ..."

Biết rằng mình thích anh.

Họ chưa bao giờ có một cuộc trò chuyện thích hợp về nó, sợ rằng điều gì đó có thể xảy ra, nhưng cuối cùng, anh ấy đã biết.

Thật không thể chịu nổi cảm giác khó chịu và buồn bã. Có lẽ Harriet nên nói điều gì đó.

Gọi anh ta là kẻ xấu, kẻ tội tệ nhất trên thế giới và nguyên rủa anh ta nhiều nhất có thể.

Anh ta không đáng để yêu.

Anh ta chỉ là một kẻ tội tệ khủng khiếp, và mặc dù Harriet biết đó là lỗi của mình khi yêu anh ta mặc dù biết điều đó.

Nếu cô có thể ghét anh ta, cảm giác tự ti và thất bại sẽ biến mất.

Hãy ghét anh ta.

Vừa hận vừa oán Reinhardt. Giả vờ không biết sau khi gọi anh là kẻ xấu trước mặt cô.

Họ sẽ trở lại như những người bạn sau này chứ? Không có chuyện đó đâu.

Với quyết tâm đó, Harriet đi bộ trên đường phố, cưỡi con tàu chạy bằng ma thuật và hướng đến Cung điện Hoàng gia.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading